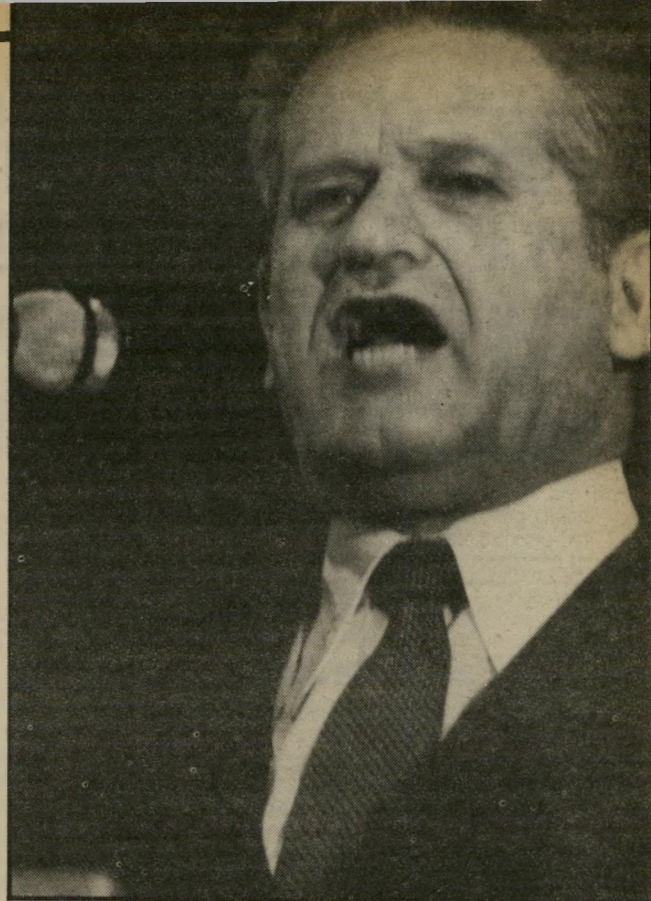

הנשק הסודי של מתנגדי שרון:

„אריק הרג את בגין!“

ציפורי: לא יונה, אבל אויב של שרון

ומנהיגי הליברלים הוכיחו — למי שהיה זקוק להוכחה כלשהי — את עליבותם מבחינה פוליטית ואנושית. מודעי, פת וכל השאר סירבו אף להוציא הודעת גינוי נגד האיש. שהישווה את מנהיגם המת למשתף

פנסיונרים הצופה על דירי יאסין. המדינאי הקשיש, שחי כל ימיו בצילם של זאב ז'בוטינסקי ודוד בן-גוריון, ושאף לסיים את הקאריירה הציבורית שלו כשהוא בפסגה, מצא

לא הבין. בגין, שהעריך את אנשי „צבא ישראל“ קנה את הסיפורים. שרון ואנשיו קיבלו אישור לכל הרפתקה ולכל חריגה. הם לא הסתפקו בהישגם ונהגו לספר על „חידלון־האישים“ של

שרון ואשתו בכינוס וחיקי אצ"ל: נטע זר בתנועת החרות

פעולה עם הנאצים. ח"כ אריאל ויינשטיין אמר להעולם הזה ששתיקה זאת ביטאה בוז להשמצות נגד ארליך, אך גירסה זאת איננה משכנעת במיוחד. ארליך פשוט כבר אינו יכול לעזור לליברלים, כביכול, בקריירה שלהם, ואילו שרון עודנו חי. זהו כל ההסבר, היתר — תירוצים. אכל פחדנותם של הליברלים אינה

את עצמו בתהום. הוא, וכל חבריו הקרובים, מאמינים בכל ליבם שכל זאת עלתה לו בעטיו של שרון. **לעג בפומבי** * **בשקופים** אובייקטיביים כעשויים לטעון שבגין עצמו איננו חף־מפשע. המילחמה נגד אש"ף נועדה

בגין לכל עדת־החנפים של שרון, שהיתה או ענקית. בגין היה בנסיגה אישית, פוליטית ובריאותית, ולא יכול היה להתגונן מול ה„מצביא“ שרון, שהלך אז מחיל אל חיל. אין לתמוה, לכן, שפרשת צנרה ושאתילא, הכישלונות במילחמה, אייזשגת היערים, הגילויים על תרגילי הולכת־השולל של שרון, קורבנות החינם של ההרפתקה — כל

כאוורה כזאת עוד העז ציפורי להעיד נגד שמיר בוועדת־כהן, והכל סברו שהאיש פשוט גמור. **איש לא חלם, שבסוף 1983 יהיה ציפורי חבר בכיר ובעל־השפעה לא־מבוטלת בממשלת יצחק שמיר, ואף מועמד להדיף את יורם ארידור בתפקידו כיו"ר מזכירות תנועת־החרות.**

הרוח הרעה

יש לך הסבר פשוט. אין לדבר על שינוי יוני כלשהו בהשקפות הרוחות בתנועה, מה גם שתדמית היונה, יוצאה לנץ קיצוני כמו ציפורי, היא ממש מגוחכת.

לעומת זאת נהנה ציפורי, כאורח ישר, מגל השינאה החדש, הכללי כמעט, כלפי אריאל שרון. **מקורביו של מנחם בגין, בני מישפחתו, ואף רבים מאנשי שמיר, מאשימים אותו בגלוי ב„אסון“ שפקד את מנהיגי־החרות וראשיה־ממשלה־לשעבר.** רוח רעה זאת, כלפי שרון, חדרה גם לעסקנים מהדרג השני והשלישי,

סקני חרות התייחסו לשרי התיקושה, מרדכי ציפורי, עוד לפני שנה כאילו היה מצורע פוליטי. ציפורי הוא אומנם איש־אצ"ל ותיק, זמר נהדר של שירי־מחתרת, ואף תומך נלהב בהתנחלויות בגדה וברצועה, אבל הוא בכל זאת נתפס כ„מתון“.

לעוינות כלפי ציפורי היו שתי סיבות חשובות: איבתו האישית לשר־הביטחון ראן, אריאל שרון, ו„ההלשנה“ שלו על יצחק שמיר, שהביאה לימצאים חמורים מאוד, מבחינה מוסרית, נגד שריהווק, בכחך להתעלם לחלוטין מהמידע המוקדם שסיפק לו ציפורי על זוועות צנרה ושאתילא.

שינאתו של ציפורי לשרון לוותה בהתנגדות גלויה של השר הוותיק יחסית למהלכים הרפתקניים רבים של שרון לאורך כל תקופת מילחמת־הלבנון. לציפורי יצא שם של „יונה“, ודי היה בכך כדי לפטול אותו בעיני רוב חברי מרכז תנועת־החרות.

עיתונאים, שסיקרו את ישיבות המרכז, נהגו לספר על מבטי־האיבה שהופנו כלפי ציפורי, ואף על קריאות גנאי בנוסח „מערכניק“ ו„סוכן (עזר) וייצמן“.

מעמדו של השר מרדכי ציפורי בחרות, שהתערער מפני שנחשד ועוסימה

כיונה, התחזק לפתע — כי ההתנגדות לשרון מקיפה את כל הדרגים הגבוהים

מוכיחה ששרון הצליח. שרי־חרות והח"כים הבולטים שלהם סירבו לתמוך בשרי־בלייתיק. איש לא הצטרף לתביעותיו לוועדת־חקירה בעניין התערבות השגריר סמואל לואיס בנושאים ישראלים פנימיים. ציפורי אף לעג לו בגלוי ודיבר על הצורך לחקור את מעשיו של שרון עצמו בעת הפריצה לכיירות.

לשונאיו של שרון היתה עדנה, והקואליציה נגדו בצמרת חרות היא רבת־עוצמה.

החשש העיקרי של מתנגדיו הרבים הוא, מפני הפופולריות הרבה של שרון בסניפים. לכך נועד הנשק הסודי, שבשבועות הבאים ישמקו עליו יותר ויותר: תפקודו של שרון בהתמוטטותו של בגין.

חיים ברעם

להכטיח יעד בניסטי מובהק, את כינונה של ארץ־ישראל השלמה והכחרת הפלסטינים שותף כפוי למשאיומתן. בגין הוא אחר מיומיה המובהקים של הפלישה, והגן עליה במיטב כושרו הרטורי. זה נכון, כמובן, אבל מדובר במה שאחרי־העם כינה בשם „אמת ארכי־אולוגית“, העובדות עצמן. אין להן חשיבות מכרעת. „האמת ההיסטורית“, כלומר העובדות בתוספת המיתוסים, היא ששרון אשם בכל, ושמנחם בגין נפל קורבן לתעלוליו של איש לא־ישר ולא־אמין.

כל צמרת חרות מאמינה בכך, או מעוניינת, מסיבות פוליטיות, להפיץ גירסה זאת לכל דורש. שרון מנסה, אומנם, להחזיר מילחמה שררה, אבל מצבו אינו קל. פצצת הסירחון שלו נגד שימחה ארליך המנוח העלתה חרס. קמה, אמנם, סערה ככוסים־מים,

אלה החליאו את בגין, מילאו אותו כריגשות נוחם, אשמה, אפילו שינאה עצמית. בגין נתן לשר־הביטחון שלו רישיון להשתולל, הפקיד בידו את מכונת־המילחמה האדירה, את תקציב־הביטחון העצום. הוא קיווה לענבים ויעש ביאושים. ראשי־הממשלה לשעבר רצה ניצחון קל ומהיר, מילחמה דה־ילוקס כמעט חסרת קורבנות, שתסתיים בהסכם שלום פומבי, טיקסי ומפואר, ואולי אף פרס־נובל נוסף. שרון הבטיח לו את כל אלה, ויותר.

תחת זאת זכה בגין במילי חמה מיותרת, כושלת מבחינה צבאית, נעדרת היושגים מה־היבט המדיני, מאות הרוגים ואלפי פצועים, חרפת־עולם ב־מחנות־הפליטים, שהורידה את בגין מהאולימפוס של קמפ־דייוויד והחזירה אותו לדירת־

המאיישים את מרכז־התנועה. שרון עדיין פופולרי בסניפים, אבל גם לשם מחלחלת, לאט־לאט, הבשורה מקריית בן־גוריון בירושלים ומצודת־זאב (ז'בוטינסקי) בתל־אביב:

שרון אשם! הוא „הרג“ את בגין, סובב אותו בכחש, ביזה אותו בכל מקום, לעג לו בפומבי על פיסגת־הביטחון, מוטט ארץ. שרון אינו אלא מפא־יניקי לשעבר, נטע זה, שבא לתנועה תו. שרון אינו אלא מפא־יניקי בשירות־הממשלה, לספר לעיר תונאים שמנהיגי־חרות, מושולל העבר הביטחוני, איננו מבין דבר בנושאי־ביטחון.

הוא ואנשיו, אילי לנראו ואורי דן, „סיבנו“ את „פולני“, שנראה בעינינו כהתגלמות היהודי הגלוי חסר השורשים, הביאו לו מפות צבאיות מסוככות, מעטרות בחיצים ציבערניים, גריווחו“ לו במינוח צבאי, שאותו

ציפורי היה בודד. מנחם בגין נהג בו, מאו ומתמיד, בוילזול כוטה, אבל הניח לו להתגרות בשרון. אחרי הכל, בקבינט החובכים של בגין היה ציפורי המומחה היחיד לנושאי־ביטחון, מחוץ לשרון עצמו.

בגין, שבכך התחיל לקלוט ששרי הביטחון שלו הוא „שקן חולני“, היה זקוק למה שהרופאים קוראים „ריעה נוספת“. בליט ברירה הוא השתמש בציפורי, שחרף הפשטנות שלו הוא מומחה בעל שיעור־קומה לענייני ביטחון.

ציפורי ידע להוציא את שרון הרתחן והבלתי־סובלני מכליו. מומחים, שנכחו ביישבות ממשלת בגין, סיפרו להעולם הזה שאריאל שרון היה ממש משתולל לשמע הערות־הביקורת של ציפורי. שרון דגן, כמובן, להוציא את דיבתו של ציפורי, ואנשיו דאגו ליצור לשרי־התיקושה תדמית של „תבוס“ תן“, הפועל כשירות המערך.